

DE COL·LABORACIÓ

L'ART

De l'art de la música, com dels demés arts, són dos els éssers que en gosen i disfruten; dos éssers que es confonen en un sol al sò de la melodia que segueix a aquesta paraula tan gran i harmoniosa. Aquests dos éssers que es troben imprescindiblement lligats l'un a l'altre per mitjà d'una compenetració sobrenatural, són l'interpretador i l'escoltador.

Aquest primer ésser, guiat per la grandesa d'ànima que porta i de la gran voluntat a l'estudi — acompanyat de la seva intel·ligència — ha pogut arribar a vèncer les mils dificultats que s'interposen en la música de les grans composicions i fer sentir a la humanitat el que són els afectes de l'ànima, — sensació experimentada en la més bella forma; — dintre la seva presó artística ha passat hores d'amargura i de desil·lusió, motivades pel pressentiment d'un esforç frustrat després de molts anys de constant estudi i d'haver sofert totes les privacions de la vida. Però, dominador per temperament i sacrificador de sa pròpia existència, s'ha sapigut imposar per a combatre les acometivitats de la vida que l'amenassen continuament per a fer-lo caure en el gorc asquerós de la brutat humana i desfer-li la carrera que l'ha de portar a la glòria musical.

Ell es el qui, somniant un demà de glòria, no repara en passar llargues hores i part de la seva vida tancat en una cel·la rústica i fosca per a no distreure's amb la claretat que li envia la natura, per a poder fer més perfeccionades les seves aspiracions i perquè l'interpretació resulti a la mida de la inspiració que hi abocà el compositor, en el moment sublim de la composició.

En quina forma descriure el goig que ha de sentir un cop veu aquell somni realitzat, que li ha costat tants anys de sacrificis, i més en el millor de la seva joventut? Còm demostrar l'alegria que l'ànima en veure's llorejat en quants llocs actua, i convertit en una espècie d'apòstol predicador de la bona música i de les sensibilitats de l'ànima?

Cap, com l'escoltador, rëgoneixedor de tant noble sacrifici i d'una intel·ligència traslimitada, pot apreciar la valua i el mèrit de semblant personatge, quan es troba en aquells moments que queda ensinismat d'una interpretació que li imposa un silenci religiós i una devoció celestial i el porta al màxim de l'entusiasme quan sent l'emoció del seu cor descrita per un ésser que sots la melodia que llença amb l'instrument que fa sentir aquella música redimidora del cor seduït per les orgies musicals que destrosen l'afecte espiritual del que no sap apreciar el sentiment moral a que encamina una música, tota ànima, grandesa i glòria.

Què no faria l'escoltador sincer i apreciador de l'importància que mereix aquella música per a donar més realça a l'acte sublim de sa interpretació, per a fer honor al compositor, principal intèrprete del concert que l'executant fa sentir les obres més belles i encisadores? Què no faria perquè la divina paraula Art sobressurti encara amb més brillantesa de la història musical, després del concepte que s'en té format?

L'escoltador disfruta de l'art perquè els seus sentiments l'encaminen a les diversions espirituals i cap altre com el de la música el pot fer gaudir d'aquest sentimentalisme interior que'l converteix en actiu pregoner d'una propaganda noble, honrosa i justa; ell propaga la música, no en sentit mercantil ni material, sinó amb consciència i sinceritat;